

Jurikes Nyheter:

den 7 Jan. 1805.

Stockholm. Vi kunna icke underlåta att för våra läsare berätta något om den oförläppliga promenaden Långfreds-dagsaftonen. Habeas corpus &c. säger Englands urgamla lag; det samma säger och ungefärligen den Svenska; men ingendera af dessa lagar talar något om kropparnas frödiöhet, och det fordras därför courage att wäga undersöka om öfvens frödiöhet är naturlig, eller om den är sådan, att den ej får pakera tullen. Ett sådant courage har litwål Inspektoren wid Horns tull visat.

Långfredagen war, som hwar man wet, en wacker dag. Den lockade både hederligt och annat folk till små utwandringar och otaliga grupper återwände mot aftonen, muntra och litwåde af det stora wårwäret till sina hemwist i staden. Tull-Inspektoren hade sett flere sådane grupper pakera och funnit sitt noje i deras latta och otvunna rörelser. Klockan war redan längesedan slagen 8 och solrörelsen började aftaga. Då såg han på Liljeholms brön 3 forpulentä kawaljerer och 2 ne lika forpulentä damer framwandra med tunga åga, owiga rörelser och alla tecken till den största utmattning. Deras spåda ansigten tyktes antyga, att de manwa kropparna dragat sig på dem för tillfället, likasom de oroliga blickarna syntes wilja förredåda, att själen fruktade för kroppens emanipation, innan de begge ledsagat hwarandra så långt, som de ärat följat åt genom litwät. Denna fruktan och mattigheten, som röjdes hos de wandronde kunde icke undgå, att wacka Inspektorens medlidande. Af ren människofarlet bjöd han dem därför att hwila i sin boning; de motsädo länge hans önskan; men han hade så kraftiga argumenter att anföra för sin öfwertrygghet om omöjligheten för de redan uttrötade, att längre kunna framslåpa sig, att de slutligen nödgades gifwa efter och följa honom in i tullhuset. Här oblikerades de att, för att riktigt kunna njuta den vederwälfelse, som annades dem, klåda af sig den ena öfwerplaget efter det andra, hwarwid de berunnos wara öfwermåttan wäl bewarade mot kolden. Den första kawaljern, som kallade sig W—e, bestans wara utswert i 28 st. shawlar och 21 st. halssdukar; den andra B—n, i 31 shawlar, 3 halssdukar och 4 st. tattrar; den tredje, S—g, i 27 halssdukar och 3 st. shawlar, samt damen E—g, i 61 shawlar, 6 halssdukar och damen H—d i 13 shawlar och 15 halssdukar, alla ostamplade. Tullinspektoren såg, att detta öfwerföo på klådeenslag icke kunde annat än wara hindrigt för promenadens fortsättande, hwarföre han och anhöll både shawlar, tattrar och halssdukar. En af kawaljererna lärer harat genast berunnit sig så wäl, att han, wid utkonsten på tullgården uttrat sin glådje öfwer att hafwa blifwit så utomordentligen mycket lättare.